

„Ik vraag mij af of iedereen zich realiseert wat er aan staat te komen.” Wethouder Antoon Splinter van Bergen is „heel erg geschrokken” van de hoge dijken die aangelegd worden.

WELL
DOOR PETER HEESSEN

De televisieserie *Als de dijken breken* voedt bij kijkers de angst voor overstromingen. Maar niet bij Antoon Splinter; hij is bezorgd dat dijken te hoog worden.

De inwoner van Well werd in september benoemd tot wethouder van Bergen. Bij het doorspitten van dossiers stuitte hij op plannen om de dijken in de gemeente te versterken. Splinter schrok. In Well komen metershoge dijken die de Maas onzichtbaar maken en het dorp splijten. Funest voor leefbaarheid en landschap, vond hij. Ook constateerde hij dat de plannen met stoom en kokend water worden uitgevoerd door het waterschap. De enorme voortvarendheid biedt hem als wethouder geen tijd om alternatieven te onderzoeken om hoogwaterbescherming te bieden. Immers, aan de veiligheid van de inwoners wil hij niet tornen. Zijn zorgen werden gedeeld door wethouder Arno Janssen van Peel en Maas. Zij wisten de overige Maasgemeenten in Noord-Limburg en Leudal en Maasgouw te overtuigen van de ingrijpende gevolgen en zijn benoemd tot 'actie-leiders'.

Splinter schetst het probleem. Na de watersnood in 1993 en 1995 werden nooddijken aangelegd. Over-

stromingen zouden hooguit eens in de 50 jaar plaatsvinden. Die bescherming werd onvoldoende geacht. Het risico moest naar 1:250 jaar en de minister van Infrastructuur scherpte de norm aan tot 1:300 jaar. „Dat betekent dat de nooddijken verhoogd worden met 1,5 tot 2 meter.” Vanaf 2017 moeten nieuwe plannen meteen voldoen aan de nieuwe norm. Dat geldt voor de dijkversterking in Well, maar ook voor dertien andere projecten tussen Bergen en Thorn. Splinter: „Ik vraag mij af of iedereen zich realiseert wat er aan te komen staat.” Veel tijd om daarachter te komen, is er niet. Het Water-

schap Peel en Maasvallei wil de dijkverhogingen versneld uitvoeren, zodat ze in 2020 afgerond zijn. Door de grote tijdsdruk kunnen alternatieven niet onderzocht worden, meent Splinter. Hij durft zelfs niet de vraag te stellen of het een optie is een bepaald risico voor lief te nemen. Het geld dat bespaard wordt, kan gebruikt worden om de schade te vergoeden als het onverhoopt toch fout gaat.

Voorzitter Ger Driessen van het waterschap doet geen moeite om te verhullen dat hij de opvatting van Splinter en Janssen niet deelt. Sterker, hij meent dat het duo nut en noodzaak

van de dijkverhogingen niet kan overzien, omdat het „gezichtsveld van de wethouders beperkt is”. Dat geldt ook voor het collectief geheugen van de gemeentebestuurders, wellicht veroorzaakt door de vele wisselingen, suggereert hij. Driessen beschrijft de ellende die de watersnood eerder teweegbracht en de roep van de toenmalige wethouders dat dit nooit meer mocht voorkomen. Nu de hoogwaterbescherming wettelijk is geregeld, het geld is vrijgemaakt en klimaatverandering de noodzaak versterkt, wil hij voortmaken. Hij erkent dat de impact van de dijkverhogingen groot is.

„Maar er is ook veel te beschermen achter de dijken. Tenzij de wethouders zeggen: pas de wet maar aan en houd het geld in Den Haag. Ik zou het niet doen.”

De wethouders tonen zich ongevoelig voor de ferme woorden. Splinter: „Wij gaan ervan uit dat het waterschap ons de tijd geeft om te onderzoeken of er andere, passende maatregelen zijn.” Janssen: „En zo niet, dan kunnen we het proces vertragen door vergunningen te weigeren. Maar die intentie hebben we niet. We hopen er in goed overleg uit te komen.”

Als de hoge dijken komen

ILLUSTRATIE MARCO JEURISSEN